

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/28/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5120208826
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5120208826.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Zuzany Hartelovej v právnom spore žalobkyne: Ing. Y. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom N., ul. W. č. XXXX/XX, zastúpenej splnomocneným zástupcom JUDr. Roman Hojer s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Bratislava - mestská časť Petržalka, ul. Šustekova č. 51, IČO: 50 708 953, proti žalovanej: Ing. Q. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom N., ul. W. č. XXXX/XX, zastúpenej splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária JUDr. Jozef Plačko, s.r.o., so sídlom Považská Bystrica, Centrum č. 27/32, IČO: 47 241 411, o ochranu práva na bývanie, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 46C/61/2020-321 zo dňa 06. októbra 2021, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovaná má voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

- Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 46C/61/2020-321 zo dňa 06.10.2021 žalobu v celom rozsahu zamietol (výrok I.). Žalovanej priznal proti žalobkyňi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).
- Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 10.08.2020 po výzve okresného súdu v spojení s opravou (č.l. 20 p.v. spisu) domáhala voči žalovanej uloženia povinnosti umožniť žalobkyňi nerušené a pokojné užívanie nižšie uvedenej nehnuteľnosti a upustiť od akýchkoľvek zásahov spôsobilých rušiť pokojné užívanie nehnuteľnosti žalobkyňou v takom rozsahu ako bola užívaná žalobkyňou do mesiaca júna 2020; a to nehnuteľnosť: byt č. XX na X. poschodí, č. vchodu X, vedený na LV č. XXXX pre okres N., E. N., katastrálne územie N.. V časti A vedenej ako parcelné číslo 8056, druh stavby bytový dom, ako súpisné číslo XXXX. V časti B LV ako vlastník vedený N. Q. r. N., Ing., W. XXXX/XX, N., PSČ XXX XX, SR, nar. XX.XX.XXXX v podiele 1/1. Titul nadobudnutia - Kúpna zmluva č. V 4620/13 z 23.07.2013, 3653/13. V časti C LV: Záložné právo na zabezpečenie pohľadávok, vzniklých z právnych úkonov vlastníka bytu v rozsahu § 15 zák. č. 182/1993 Z. z. a jeho novely č. 151/1995 Z. z. V 8498/2018 - Zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a mandátna zmluva pre X. X., a.s., Tomáškova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, na zabezpečenie pohľadávky zal. veriteľa zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 5141004366 - na nehnuteľnosti: byt č. XX, číslo chodu X, X. p., súp. číslo stavby XXXX na pozemku registra CKN 8056 a spoluvlastnícky podiel o veľkosti 83/8012 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu - vklad povolený dňa 12.10.2018-7484/18. Iné údaje: List VL XXXX.
- Žalobu skutkovo odôvodnila tým, že žalobkyňa je bývalý vlastník označenej nehnuteľnosti. Kúpnu zmluvou zo dňa 23.07.2013 previedla žalobkyňa predmetnú nehnuteľnosť na žalovanú. Pri podpise tejto zmluvy jej žalovaná sľúbila ničím nerušené a pokojné užívanie predmetnej nehnuteľnosti a dožitie v tejto nehnuteľnosti pričom tento sľub nedodržala. Žalovaná neustále vyvíja zjavné a konkrétne snahy na

jej vyst'ahovanie z predmetnej nehnuteľnosti a znemožnenie jej návratu do jej bytu, v ktorom má svoje súkromie, svoj svet a pohodlie. Žalovaná tiež deklarovala, že nemá žiadny záujem pre ňu zabezpečiť náhradné primerané bývanie, a teda žalobkyni, ako chránenej osobe hrozí, že ostane takpovediac, (a aj naozaj), na ulici. Je preto bezodkladne potrebné, aby konajúci súd chránil jej práva a oprávnené záujmy, konkrétne právo na bývanie v predmetnej nehnuteľnosti. Uviedla, že nemá kam ísť. Opustenie predmetnej nehnuteľnosti by pre ňu predstavovalo obzvlášť závažný zásah do jej života, čím možno takýto zásah označiť aj konaním v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaná (dcéra žalobkyne - poznámka odvolacieho súdu) žiadala žalobu zamietnuť. Namietala, že žalobkyňa produkuje tvrdenia, ktoré nie sú zhodné so skutkovým stavom a ona takéto skutkové tvrdenia popiera, resp. popiera všetky tvrdenia žalobkyne, ktoré sú právne relevantné ku rozhodnutiu o súdnej ochrane práva žalobkyne na bývanie. Uviedla, že on nevyvíja žiadne snahy na vyst'ahovanie žalobkyne, neexistuje žiadne znemožnenie návratu žalobkyne do jej bytu (rozumej žalovanej), žalobkyňa v tomto smere nepotrebuje žiadnu súdnu ochranu. Žalobe predchádzala rozsiahla komunikácia a korešpondencia extrémne negatívneho charakteru žalobkyne na jej adresu, ktorá mala trestnoprávny dosah. Extrémne negatívne konanie žalobkyne vo vzťahu ku nej je dlhodobo tak veľmi vyhrotené a škodlivé. Žalobkyňa v replike považovala všetky tvrdenia žalovanej za zavádzajúce a nepravdivé. Žalovaná v duplike popierala všetky skutkové tvrdenia a z nich odvodené nesprávne právne tvrdenia uvedené žalobkyňou v replike.

4. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, svedka Q. N., oboznámením sa s listinami a spismi.

5. Následne okresný súd citoval ust. § 3 ods. 1, § 37 ods. 1, § 39, § 132 ods. 1, § 133 ods. 2, § 588, § 589, § 663, § 659 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka („ďalej len „Občianskeho zákonníka“).

6. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobkyňa a žalovaná uzavreli dňa 24.04.2013 kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bola kúpa nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne a prevod nehnuteľnosti do vlastníctva žalovanej. Vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností k označenému bytu bol povolený dňa 23.07.2014 pod V 3653/13. Z kúpnej zmluvy vyplýva, že žalobkyňa ako predávajúca bola v čase predaja nehnuteľnosti výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti - bytu a to na základe rozhodnutia Okresného súdu Žilina pod sp. zn. 17C/280/2011 zo dňa 13.02.2013. Podľa článku IV. kúpnej zmluvy bola dohodnutá kúpna cena vo výške 28.750,- eur, ktorú bola povinná v zmysle článku V. uhradiť kupujúca - žalovaná prevodom na označený účet F. N., voči ktorému mala žalobkyňa záväzok z titulu vyporiadania podielového spoluvlastníctva na základe rozsudku Okresného súdu Žilina pod sp. zn. 17C/280/2011 zo dňa 13.02.2013. Z uvedeného bolo zrejmé, že titulom prevodu nehnuteľnosti došlo k prevodu vlastníckeho práva v prospech žalovanej v celosti, nielen k spoluvlastníckemu podielu bývalého manžela žalobkyne, ako to tvrdila žalobkyňa na pojednávaní dňa 28.06.2021. Kúpna cena bola žalovanou uhradená v zmysle zmluvných dojednaní. Rovnako z obsahu zmluvy súd nemal za preukázanú existenciu dohody o užívaní bytu žalovanou. Samotná výška kúpnej ceny, ktorú žalobkyňa okrajovo spochybnila, predstavovala podľa súdu otázku zmluvnej voľnosti.

7. Súd nemal za preukázané, že by pri podpise kúpnej zmluvy, prípadne následne, došlo k uzavretiu zmluvy o zriadení vecného bremena (prípadne obdobnej zmluvy), na základe ktorej by mala žalobkyňa právny nárok nehnuteľnosť vo výlučnom vlastníctve žalobkyne užívať. Žalobkyňa iba trvala na tom, že medzi stranami došlo k ústnej dohode o užívaní bytu, ktorej existenciu súd nemal za preukázanú. Nevyplyvala ani z výsluchu svedka Q. N., ktorý predstavoval jediný návrh žalobkyne na preukázanie svojich tvrdení. Naopak, za preukázanú mal skutočnosť, že žalobkyňa byt od uzavretia kúpnej zmluvy bez prerušenia užíva. Samotná žalovaná netvrdila, že by od žalobkyne požadovala vyst'ahovanie z bytu.

8. V ďalšom žalobkyňa dôvodila tým, že posúdenie jej nároku je otázkou hmotnoprávneho posúdenia súdu, avšak je možno dôjsť aj k záveru o uzavretí nájomnej zmluvy, ktorá nevyžaduje písomnú formu. V takom prípade žalobkyni nebola doručená výpoveď z nájmu. V prípade, ak by uvedené súd vyhodnotil ako nárok zo zmluvy o výpožičke, poukázala na to, že žalovaná nepožiadala doposiaľ žalobkyňu o vrátenie bytu. Zároveň konštatovala, že jej nárok možno odvodiť aj nepriamo zo zák. č. 36/2005 Z. z. o rodine a vyživovacej povinnosti detí voči rodičom. Naliehavý právny záujem na podanej žalobe žalobkyňa odôvodnila tým, že jej žalovaná zrušila trvalý pobyt v byte dňa 16.05.2019, napriek tomu, že žalobkyňa nemá kde bývať. A teda je zrejmé, že minimálne od tohto dátumu, žalovaná realizuje kroky, ktoré zasahujú do jej práva na pokojné užívanie bytu. Zasahovanie do jej práva na pokojné užívanie bytu preukazuje aj výpoveď svedka Q. N. na pojednávaní dňa 28.06.2021.

9. K uvedenej argumentácii súd poznamenal, že je nesporné, že súd pozná právo (iura novit curia) a prejednávajúcu vec zaradí pod príslušnú právnu normu. Uvedené však neodporuje tomu, aby právny základ nároku žalobca náležite odôvodnil a odvodil od určitých právnych skutočností, z ktorých má vyplývať.

10. Súd v prvom rade konštatoval, že právne zdôvodnenie nároku uviedol právny zástupca žalobkyne na výzvu súdu až na pojednávaní dňa 28.06.2021, kedy konštatoval, že žalobkyňa si nárok odvodzuje

od ústnej dohody o práve na užívanie bytu. Až v záverečnej reči poukázal na to, že uvedené možno považovať aj za nájomnú zmluvu či zmluvu o výpožičke. K tejto argumentácii súd konštatoval, že v danom prípade nevzhliadol splnenie podmienok, aby bolo možné konštatovať, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu nájomnej zmluvy v ústnej forme, nakoľko základným znakom nájomnej zmluvy podľa § 663 Občianskeho zákonníka je jej odplatnosť, ktorá stranami sporu nebola tvrdená ani preukázaná. Ohľadom zmluvy o výpožičke, ani táto skutočnosť v priebehu sporu nebola tvrdená a preukázaná. Žalobkyňa nepreukázala odovzdanie bytu do jeho užívania žalovanej. Ak by súd aj dospel k záveru o prípadnej zmluve o výpožičke a dal za pravdu právnomu zástupcovi žalobkyne, že si žalovaná doposiaľ neuplatnila nárok na vrátenie veci - bytu, bolo by nutné konštatovať, že nie je daný naliehavý právny záujem na podanej žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáha práva nerušeného užívania bytu, keď sama uviedla, že žalovaná ju nevyzvala na jeho opustenie, vrátenie, či vypratanie. Predovšetkým však súd považoval za potrebné zdôrazniť, že zo žaloby vyplýva, že žalobkyňa žiada formou rozsudového návrhu upraviť pomery medzi stranami do času „až prípadne nedôjde k ďalšiemu súdnemu rozhodnutiu, ohľadom týkajúceho, ktoré sa týka tejto nehnuteľnosti“. Už samotná formulácia navrhovaného petitu rozsudku je nejasná, neurčitá a nevykonateľná, nakoľko žalobkyňa neuviedla, akým iným ďalším súdnym rozhodnutím má byť upravený právny vzťah k nehnuteľnosti. Takýto výrok je možné uplatniť v prípade neodkladného opatrenia na čas do rozhodnutia vo veci samej, nie vo forme žaloby. Napriek tomu súd dôkladne posúdil žalobu v kontexte všetkých argumentov aj procesnej obrany žalovanej a dospel k záveru, že žaloba nemá oporu v právnom ani skutkovom stave, nakoľko absentuje právny titul, z ktorého by bolo možné odvodiť právo na nerušené užívanie bytu žalobkyňou, ktorá nie je jeho vlastníčkou, oprávnenou z vecného bremena, ani nájomkyňou. Ak by súd uvažoval o zmluve o výpožičke, k zamietnutiu žaloby by dospel z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na podanej žalobe.

11. Na základe uvedeného mal súd za to, že žalobkyňa nemá právny nárok užívať byt vo výlučnom vlastníctve žalovanej. Žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu akéhokoľvek právneho nároku na nerušené užívanie nehnuteľnosti žalovanej. Navyše, ak by aj právny nárok žalobkyne na užívanie bytu vo výlučnom vlastníctve žalovanej existoval, odporoval by dobrým mravom.

12. Z pripojených spisov ako aj rozhodnutia Okresného úradu Žilina, odbor všeobecnej vnútornej správy, sp. zn. OU-ZA-OVVS/2020024208/676/TRP zo dňa 03.12.2020 mal súd za preukázané, že žalobkyňa opakovane podáva trestné oznámenia a podnety na žalobkyňu (správne žalovanú - poznámka odvolacieho súdu) za účelom jej trestného stíhania, ktoré mali vzniknúť na základe protiprávneho konania žalovanej voči žalobkyňi. Je zrejme, že tieto skutočnosti sa nepreukázali. Je to práve žalobkyňa, ktorá užíva byt žalobkyne bez právneho dôvodu, i keď je jej matkou. Na druhej strane bolo nutné zdôrazniť, že zo správania žalobkyne možno vyvodíť pochybnosť o tom, či jej správanie voči žalovanej nevykazuje známky konania proti dobrým mravom. Vo vzťahu k uvedenému ako aj v zmysle § 3 Občianskeho zákonníka súd posudzoval, či samotný nárok žalobkyne nie je v rozpore so zákonom, ale aj dobrými mravmi. Pokiaľ ide o dobré mravy poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 144/2010 podľa ktorého „V zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Uvedené ustanovenie umožňuje súdu posúdiť vec v tom smere, či výkon daného subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, že tomu tak nie je, odoprieť právnu ochranu uplatňovaného práva. Aplikácia tohto ustanovenia umožňuje aj zásah do výkonu už existujúceho práva vyplývajúceho z občianskoprávných vzťahov, nemôže ale viesť ku vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností. Ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemá totiž vlastnú priamu normotvornú platnosť - upravuje iba spôsob aplikácie a interpretácie iných ustanovení“.

13. Súd v rámci konania sa oboznámil s viacerými uzneseniami orgánov činných v trestnom konaní, ktorými bolo odmietnuté trestné stíhanie žalovanej iniciované na podnet žalobkyne. Zdôraznil tiež, že na základe trestného oznámenia žalobkyne bola žalovaná obmedzená na osobnej slobode a vzatá do väzby v rámci prípravného konania vo veci sp. zn. ČVS-ORP- 361/1 VYS-ZA 2019, z ktorej bola následne prepustená na slobodu uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 36Tp/43/2019 zo dňa 27.08.2019. Uvedená vec bola postúpená Okresnou prokuratúrou Žilina na priestupkové konanie, ktoré bolo uznesením Okresného úradu Žilina, odbor všeobecnej vnútornej správy, oddelenie priestupkov sp. zn. OU - ZA - OVVS2-2020024208/676/TRP zo dňa 03.12.2020 vo veci spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu zastavené. Ak by aj súd pripustil právny názor právnej zástupkyne žalobkyne, že výsledky trestných či priestupkových konaní so záverom o odmietnutí či zastavení konania, nie sú vo vzťahu k tomu, či došlo k protiprávnemu konaniu voči žalobkyne, relevantné, bolo nepochybné, že práve žalobkyňa všetky tieto konania iniciovala ako osoba podávajúca podnet či trestné oznámenie. S ohľadom na uvedené, pre celkové hodnotenie vykonaného dokazovania bol právne

záväzný záver príslušných orgánov o tom, či bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo správny delikt. Už len samotný fakt, že opakovane, vo viac ako 10 prípadoch bolo odmietnuté či zastavené trestné stíhanie na podnet žalobkyne voči žalovanej je dostatočným preukázaním toho, že kompetentné orgány pri opakovaných podnetoch žalobkyne voči žalovanej zisťovali a vyšetrovali porušenie práv žalobkyne v trestnoprávnej rovine a opakovane dospeli k negatívnemu záveru.

14. Zároveň súd považoval za nevyhnutné konštatovať, že žalovaná v konaní preukázala opakované snahy žalobkyne o kriminalizáciu jej osoby, ktorá vyústila až do väzobného stíhania žalovanej a do viacerých trestných a priestupkových konaní. Naopak, žalobkyňa vyvracala tvrdenia žalovanej, ale uvedené ostalo iba v argumentačnej rovine. Nenavrhla a nepredložila súdu žiaden dôkaz za účelom preukázania svojich tvrdení, a to ani v zmysle vyjadrení podľa § 167 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“, ani pri argumentácii v rámci jej výsluchu, ba dokonca ani na výslovnú žiadosť právneho zástupcu žalovanej. Žalobkyňa iba zotrvala na tom, že jej tvrdenia sú pravdivé a správne, ale uvedené skutkové tvrdenie neosvedčila tým, že by vo vzťahu k uvedenému uniesla dôkazné bremeno. Vo vzťahu k dôkazom predloženým žalovanou súd konštatoval, že všetky tvrdenia boli súdu preukázané minimálne v rovine právoplatných a vykonateľných rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní či v rámci priestupkového konania. Zdôraznil, že žalobkyňa v rámci svojej argumentácie vždy relatívne dôveryhodne a logicky vyvracala tvrdenia protistrany tak, aby vyvolala dojem, že práve ona je obeťou protiprávneho konania, či už žalovanej alebo iných osôb. Na konanie iných osôb smerujúce voči jej osobe mala vždy vlastný výklad, ktorý vyznel v jej prospech. Na druhej strane však žalobkyňa nevedela preukázať reálnosť a pravdivosť svojich tvrdení, a to ani pri zohľadnení skutočnosti, že v konaní bola od počiatku zastúpená advokátom. Práve naopak, nesprávnosť jej tvrdení vyplynula z dôkazov predložených žalovanou. Bolo teda zrejmé, že tvrdenia žalobkyne ostali iba v rovine subjektívneho vnímania jej reality, pričom ich pravdivosť nebola preukázaná. Tu súdu neostávalo iné, iba konštatovať, že je nevyhnutné sa stotožniť so záverom znalca - MUDr. Franeka, ktorý konštatoval, že: Paradigma ostala, len sa zmenila postava. Teda, že útoky žalobkyne sú v rámci rôznych období jej života obdobné, mení sa iba objekt záujmu. Záver znalca v kontexte celého vykonaného dokazovania sa súdu javil ako správny. Z dokazovania, oboznámených listinných dôkazov a rozhodnutí, ako aj samotných vyjadrení strán sporu, mal súd za preukázané, že bežným postupom žalobkyne je podávanie trestných oznámení voči rôznym osobám. Príkladom je nielen podávanie trestných oznámení voči žalovanej, bývalému manželovi, ale aj voči vlastnej sestre, matke, synovi Mgr. T. N., ako aj voči neveste po pohrebe jej druhého syna.

15. Pre účely posúdenia dôvodnosti žaloby súd konštatoval, že predovšetkým nárok žalobkyne „na ochranu práva jej pokojného bývania“ v byte žalovanej, t.j. jej dcéry, nemá oporu v zákone. Neexistuje právny titul, z ktorého by jej takýto nárok vyplýval. Ani odvodenie nároku z vyživovacej povinnosti detí voči rodičom nemá oporu v zistenom skutkovom stave. Samotné konanie o určenie výživného na žalobkyňu smerujúce voči jej deťom, bolo na súde vedené pod sp. zn. 17Pc/9/2020, pričom je právoplatne zastavené. Aj žalobkyňa potvrdila, že bola poučená, že ide o nárok v rozpore s dobrými mravmi. Súd od počiatku zastával názor, že žalobou uplatnený nárok je bez právneho dôvodu. Napriek tomu skúmal, či nedošlo k porušeniu zákona, vo vzťahu k neplatnosti kúpnej zmluvy, v zmysle ktorej žalobkyňa previedla vlastnícke právo k svojmu bytu na žalovanú. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že kúpna zmluva zo dňa 24.04.2013 je platná. Rovnako nebola preukázaná existencia dohody o práve bývania žalobkyne v predmetnej nehnuteľnosti, a to ani vo forme ústnej ani písomnej. Naopak, súd jednoznačne konštatoval, že samotný žalobkyňou uplatnený nárok je v rozpore s dobrými mravmi, a to predovšetkým z dôvodu správania sa žalobkyne voči žalovanej, ktoré vykazuje znaky konania v rozpore s dobrými mravmi. Samotná žalobkyňa v rámci výsluchu uviedla, že sa vzťahy zhoršili po tom, čo žalovanú opakovane vyzývala na vyplatenie bytu a výzvy jej doručovala aj do zamestnania. Súd mal pritom za preukázané, že zmluvne dohodnutá kúpna cena za byt bola vyplatená obratom po uzavretí kúpnej zmluvy v zmysle zmluvných ustanovení. Šikanózne správanie žalobkyne voči žalovanej tak deklarovala aj žalobkyňa. Okrem toho mal súd za preukázané, že žalobkyňa podala voči žalovanej viacero trestných oznámení, pričom trestné konania boli ukončené uznesením o odmietnutí trestného stíhania voči žalovanej. Opak, t.j. trestné oznámenia podávané žalovanou voči žalobkyňi, preukázané neboli. Ich prípadná existencia ostala v rovine tvrdení žalobkyne. Ďalej mal súd za preukázané a nesporné, že žalobkyňa od prevodu predmetného bytu v r. 2013 užíva byt žalovanej bez právneho dôvodu. V inom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 41C/80/2020 sa žalovaná voči žalobkyňi domáha bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v úhradách za byt, nakoľko sama v dôsledku správania žalobkyne byt reálne neužíva (ako jeho výlučný vlastník), iba zaň uhrádza platby. Napriek takémuto stavu, ktorý je nesporný, podáva žalobkyňa voči žalovanej od r. 2018 do súčasnosti

trestné oznámenia, v dôsledku ktorých je žalovaná opakovane podrobovaná úkonom trestného konania, pričom protiprávnosť jej konania doposiaľ preukázaná nebola.

16. Na základe týchto skutočností nemožno poskytnúť nároku žalobkyne právnu ochranu, a to z dôvodu neexistencie jej právneho nároku ako aj skutočnosti, že nárok uplatnený žalobkyňou odporuje dobrým mravom. Súd zároveň zdôraznil, že tvrdenia žalobkyne v konaní preukázané neboli, a tak mal za to, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, a preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

17. S poukazom na ust. § 262 ods. 1 C. s. p. aj bez návrhu rozhodol o nároku na náhradu trov konania, pričom vychádzal zo skutočnosti, že žalobu v celom rozsahu zamietol, a tak podľa ust. § 255 ods. 1 C. s. p. rozhodol v zmysle zásady úspechu v spore a žalovanej ako úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi.

18. Proti rozsudku okresného súdu podala odvolanie žalobkyňa prostredníctvom splnomocneného zástupcu, a to z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobkyňa nesúhlasila s tvrdeniami súdu uvedenými v bode 31. a 32. rozsudku. Súd absolútne neprihliadol na žiadne zo skutočností uvedených ňou pričom všetky skutočnosti odôvodňujúce jej potreby riadne zdôvodnila a preukázala. Naopak prihliadal iba na skutočnosti tvrdené žalovanou, pričom táto nepredložila žiadne relevantné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôveryhodnosťou týchto tvrdení sa nezaoberal.

19. Žalobkyňa pokladala za úplne nezmyselné, aby prvostupňový súd založil svoje rozhodnutie na prebiehajúcich trestných a priestupkových konaniach medzi ňou a žalovanou. Tieto nie sú vo vzťahu k tomuto konaniu vôbec relevantné. S predmetnou vecou absolútne nesúvisia a nemali by byť v tomto konaní posudzované. Bola názoru, že je jej právo ako poškodenej obrátiť sa na orgány činné v trestnom konaní, keď boli porušené jej práva a právom chránené záujmy a slobody. Právo na podanie trestného oznámenia patrí medzi jej všeobecné práva ako poškodenej. Zároveň tieto trestné oznámenia preukazujú vyhrotené vzťahy medzi ňou a žalovanou a teda sú dôkazom toho, že užívanie predmetného bytu ňou je neustále rušené zo strany žalovanej, ktorá sa pokúša svojím konaním jej zneprijemniť život a dosiahnuť jej odchod z predmetného bytu. Rozhodnutie súdu tak u nej vzbudzuje pocit, že konajúca sudkyňa namiesto toho, aby zaoberala dôveryhodnosťou tvrdení žalovanej a všetkými tvrdeniami a skutočnosťami ňou uvedenými riešila iba jej podania v minulosti, ktoré s predmetnou žalobou absolútne nesúvisia. Žalobkyňa sa netajila skutočnosťou, že v minulosti podala niekoľko trestných oznámení na žalovanú a tiež ďalšie osoby.

20. Žalobkyňa trvala na tom, že jej nárok na užívanie predmetného bytu je opodstatnený. Medzi ňou a žalovanou došlo k ústnej dohode, ktorej predmetom bola vzájomná pomoc. Ona časť svojej dohody splnila tým, že žalovanej poskytovala všetku potrebu pri jej štúdiu a uhrádzala náklady žalovanej spojené s týmto štúdiom. Žalovaná však svoju časť, ktorou sa zaviazala podporiť ju v jej starobe prípadne chorobe, a to tak, že jej poskytne právo na nerušené užívanie predmetného bytu, nesplnila. Na túto dohodu pristúpila z dôvodu, že svojej dcére, žalovanej, plne dôverovala. Čo sa jej však postupom času značne vypomstilo.

21. Uviedla tiež, že ako osoba v dôchodkovom veku patrí medzi obzvlášť chránené osoby a opustenie predmetnej nehnuteľnosti by pre ňu predstavovalo obzvlášť závažný zásah do jej života. Konanie, ktorým sa žalovaná pokúša zneprijemniť jej život a zároveň snaha dostať ju preč z predmetnej nehnuteľnosti tak preukazuje, že naopak konanie žalovanej voči nej spĺňa znaky konania v rozpore s dobrými mravmi.

22. Žalobkyňa pokladala za dôležité, aby odvolací súd prehodnotil rozhodnutie prvostupňového súdu a uznal, že ochrana práva na jej bývanie v predmetnom byte je opodstatnená a v tejto situácii nevyhnutná. Vzal do úvahy všetky jej tvrdenia a skutočnosti, ktoré v rámci predmetného konania uviedla a ktorými sa prvostupňový súd vôbec nezaoberal a nebral ich absolútne do úvahy v rámci svojho rozhodovania pritom ide o dôležité skutočnosti, ktoré opodstatňujú jej nárok na udelenie ochrany jej práva na bývanie. V rámci svojho rozhodovania prebral všetky tvrdenia a skutočnosti uvedené žalovanou za automaticky pravdivé a vôbec sa ich dôveryhodnosťou nezaoberal. Takýto postup súdu považovala za absolútne neprijateľný a vôbec sa s ním nestotožnila.

23. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil v celom rozsahu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne zrušil rozsudok v celom rozsahu a vydal rozsudok, ktorým v celom rozsahu jej vyhovie.

24. Žalovaná prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 03.12.2021 navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

25. Podľa nej označovanie vlastného konania žalobkyne, že trestné oznámenia boli však vždy podané oprávnené za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov, ktoré boli protiprávnym konaním týchto osôb porušované je zjavným eufemizmom. Nielen preto, že od zoznamu trestných oznámení žalobkyne proti nej za posledné dvojročné obdobie, s ktorými oboznámila súd podaním zo dňa 13.07.2021, pribudol minimálne jeden ďalší pokus žalobkyne o privodenie jej trestného stíhania prostredníctvom trestného oznámenia žalobkyne na ňu o údajnom porušovaní domovej slobody žalobkyne ňou, ktoré sa malo diať v byte žalovanej (konanie OR PZ v Žiline, odbor poriadkovej polície, OO PZ Žilina - západ sp. zn. ČVS:ORP-1094/ZZ-ZA-2021). Vzhľadom na to, že z takéhoto masívneho množstva pokusov žalobkyňa neprodukovala žiaden taký výsledok, ktorý by aspoň jedno jej oznámenie potvrdil a skončil inak ako zastavením alebo odmietnutím alebo odstúpením na priestupkové (tiež so zastavením) obdobie v civilných konaniach je namieste uvažovať, či zo strany žalobkyne skôr ako o výkon práva nejde o obsesiu tak ako ju naznačujú aj znalecké posudky v prvom z označených trestných konaní. Navyše aktuálne zoznam procesných úkonov žalobkyne proti nej v civilnom konaní je potrebné doplniť o právoplatné zamietnutie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia proti nej vo veci Okresného súdu Žilina č. k. 17C/13/2021-20 zo dňa 01.03.2021 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/54/2021 zo dňa 07.05.2021, v ktorom žalobkyňa produkuje obsahovo zhodné tvrdenia ako v tomto aktuálnom konaní. V tomto zatiaľ poslednom civilnom súdnom konaní žalobkyne proti nej (a vlastníčkovi bytu, v ktorom ona teraz býva, U. L.), žalobkyňa (spolu s bratom žalovanej, resp. synom žalobkyne) sa zatiaľ neúspešne snaží dosiahnuť o vydanie rozhodnutia s petitom: 1. Žalovaní sú povinní zdržať sa akéhokolvek konania, ktoré by mohlo spôsobiť morálnu či inú ujmu žalobcom alebo by mohlo porušiť ich práva a oprávnené záujmy, a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. 2. Žalovaní sú povinní nevstupovať do domu alebo bytu, na pracovisko alebo iné miesto, kde bývajú, zdržiavajú sa alebo ktoré pravidelne navštevujú žalobcovia, ani sa k takému miestu nepriblížiť na vzdialenosť najmenej 20 m, a to až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. 3. Žalovaní sa nemôžu približovať k žalobcom na vzdialenosť menšiu ako 20 m, a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Nariadenie neodkladného opatrenia s rovnakým petitom bolo právoplatne zamietnuté krajským súdom. Pri takomto rozsiahlom zozname procesných útokov žalobkyne proti nej je namieste sa zaoberať nielen dopadom konania žalobkyne na jej (rozumej žalovanej) zhoršujúci sa zdravotný stav, ale podľa jej názoru už aj prípadnou schopnosťou alebo neschopnosťou žalobkyne rozpoznávať nebezpečenosť svojho konania.

26. Podľa žalovanej z bližšie uvedených skutkových okolností a listín vyplýva, že žaloba proti nej bola podaná v zjavnom rozpore s dobrými mravmi tak ako túto problematiku súd správne vyhodnotil v bode 28. a 29. rozsudku.

27. Žalobkyňa nikto a žiadnym spôsobom neohrozuje, resp. ona o ničom takom nevie. Naopak, ona zaplatila kúpnu cenu za byt, ktorý doteraz spláca, ale v ktorom pre obavu zo žalobkyne nebýva, v ktorom býva žalobkyňa a ktorý si užíva podľa vlastnej ľubovôle, a to bez právneho dôvodu, pričom všetky trestné oznámenia, sťažnosti, nevhodné kontaktovanie svedkov vždy s agresívnymi alebo aspoň difamačnými vyjadreniami na jej adresu, boli podávané z jej bytu aj prostredníctvom internetového pripojenia a energií, ktoré ona za byt platila ešte aj v čase, kedy bola vo väzbe, pričom dané trestné konanie aj priestupkové konanie proti nej, boli zastavené rovnako ako všetky ďalšie snahy ju trestne stíhať, zaviazat' k rôznym povinnostiam alebo inak diskreditovať či poškodiť.

28. Podľa žalovanej žalobkyňa v odvolaní reaguje len na nepodstatné skutočnosti a podľa jej názoru z odvolania riadne ani nevyplýva, prečo by malo byť rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušené alebo zmenené. Žalobkyňa v odvolaní enumeratívnym spôsobom len vymenovala dva obvyklé, resp. najfrekvencovanejšie odvolacie dôvody, ale riadne neodôvodnila ani jeden z nich. Všetky vyššie uvedené skutkové okolnosti a právne dôvody potvrdzujú závery súdu prvej inštancie a spochybňujú odvolacie dôvody.

29. Žalobkyňa prostredníctvom splnomocneného zástupcu v replike doručenej dňa 28.12.2021 poukázala na skutočnosť, že vyjadrenie žalovanou sa v celom rozsahu zameriava na konania, ktoré absolútne nesúvisia s predmetným konaním a nie sú preň nijako podstatné a rozhodujúce. Nemali by tak byť v tomto konaní vôbec posudzované. Žalovaná sa chytila toho, že prvostupňový súd svoje rozhodnutie založil predovšetkým na prebiehajúcich trestných a priestupkových konaniach medzi nimi. Ona sa obrátila na orgány činné v trestnom konaní rovnako v súčasnosti na konajúci súd za účelom ochrany svojich práv a oprávnených záujmov, ktoré boli konaním žalovanej porušené. Orgány činné v trestnom konaní a súd predsa musia takéto konanie žalovanej sankcionovať a pochopiť nevyhnutnosť ochrany jej práv. Ak tak robiť nebudú, bude takto žalovaná dennodenne vo svojom konaní voči žalobkyňi pokračovať, čo sa aj v súčasnosti deje. Počet trestných oznámení, ktoré bola nútená ona podať iba

preukazuje aké vyhrotené sú vzťahy medzi ňou žalovanou a značí tiež fakt, že žalovanú v jej konaní nie je možné inou cestou nijak zastaviť a zabrániť jej v ďalších útokoch na ňu. Neustále útoky zo strany žalovanej majú nepriaznivý vplyv na jej život a zdravie. Konanie žalovanej značnou mierou zasahuje do kvality jej života a ona ako osoba v dôchodkovom veku tak nemá možnosť sama sa jej neustálym útokom brániť.

30. Žalovaná prostredníctvom splnomocneného zástupcu v duplike zo dňa 24.01.2022 popierala skutkové tvrdenia a právne závery žalobkyne uvedené vo vyjadrení s tým, že sa ku nim dostatočne podrobne už vyjadrila v doterajšom priebehu konania a tiež sa s nimi v rozsahu a spôsobom predpokladaným hmotno-právnu aj procesnoprávnou úpravou danej oblasti spoločenských vzťahov vysporiadal súd v odôvodnení rozsudku. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení nesformulovania žiadne nové argumenty.

31. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou sporu (§ 362, § 359 ods. 1 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno podať týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 389 C. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 C. s. p., z nasledovných dôvodov:

32. V preskúmvanej veci okresný súd zamietol žalobu žalobkyne, ktorá sa domáhala voči žalovanej uloženia povinnosti umožniť jej nerušené a pokojné užívanie označenej nehnuteľnosti a upustiť od akýchkoľvek zásahov spôsobilých rušiť jej pokojné užívanie nehnuteľnosti v takom rozsahu ako bola užívaná ňou do mesiaca júna 2020 a to označená nehnuteľnosť. Dôvodom bola neexistencia právneho titulu z ktorého by nárok žalobkyne vyplýval ako aj skutočnosť, že nárok uplatnený žalobkyňou odporuje dobrým mravom. Zároveň súd zdôraznil, že tvrdenia žalobkyne v konaní preukázané neboli a tak mal za to, že táto neuniesla dôkazné bremeno.

33. V zmysle ust. § 380 ods. 2 C. s. p. odvolací súd je pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia viazaný dôvodmi, ktoré odvolateľ vymedzil v podanom odvolaní. Výnimku predstavujú len nedostatky týkajúce sa procesných podmienok (§ 161 ods. 1 C. s. p.), na ktoré odvolací súd prihliada ex offio, teda aj bez toho, aby boli v odvolaní uplatnené.

34. Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd konštatuje, že nezistil žiadnu vadu v rámci postupu prvoinštančného súdu, ktorá by sa týkala procesných podmienok. Mohol preto vyhodnotiť správnosť napadnutého rozsudku iba z hľadiska odvolacích dôvodov uvedených žalobkyňou v podanom odvolaní.

35. Oboznámením sa s obsahom spisu, napadnutým rozhodnutím a odvolaním žalobkyne odvolací súd konštatuje, že súd v potrebnom rozsahu vykonal dokazovanie nutné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil, pričom dospel k správny skutkovým zisteniam a zdieľa aj jeho správny právny záver, ktorým žalobu žalobkyne zamietol. V súlade s § 387 ods. 2 C. s. p. sa v celom rozsahu stotožňuje i s jeho odôvodnením, ktoré sa vyporiadava so všetkými relevantnými, skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi a teda spĺňa zákonné kritéria uvedené v § 220 ods. 2 C. s. p.

36. Žalobkyňa v odvolaní trvala na tom, že jej nárok na užívanie predmetného bytu je opodstatnený nakoľko medzi ňou a žalovanou došlo k ústnej dohode, ktorej predmetom bola vzájomná pomoc. Ona časť svojej dohody splnila tým, že žalovanej poskytovala všetku potrebu pri jej štúdiu a uhrádzala náklady žalovanej spojené s tým štúdiom. Žalovaná však svoju časť, ktorou sa zaviazala podporiť ju v jej starobe prípadne chorobe, a to tak, že jej poskytne právo na nerušené užívanie predmetného bytu, nespĺnila.

37. Civilný sporový poriadok v ustanoveniach § 132 ods. 1 a § 167 ods. 2, 3 a 4 upravuje zákonnú povinnosť strán konania označiť všetky dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení, a preto iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov spočíva výlučne na stranách sporu. Strana sporu, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich skutkových tvrdení v konečnom dôsledku bude musieť znášať negatívne dôsledky v podobe takého rozhodnutia, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu na základe vykonaných dôkazov. Taktiež rovnaké následky postihujú aj tú stranu konania, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, avšak hodnotenie vykonaných dôkazov zo strany súdu vyústilo do záveru,

že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Dôkazné bremeno je zákonnou procesnou zodpovednosťou strany za výsledok konania. Základným predpokladom dôkaznej povinnosti je skutkové tvrdenie skutočností stranou konania, pričom medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je vzájomná väzba. Ak teda strana konania si nesplní svoju povinnosť tvrdenia, tak potom spravidla nemôže splniť ani svoju dôkaznú povinnosť.

38. Podľa odvolacieho súdu pokiaľ žalobkyňa ústnu dohodu ohľadom užívania bytu tvrdila bola povinná ju preukázať príslušným dôkazom (§ 187 C. s. p.). Výpoveďou navrhnutého svedka ju však nepreukázala.

39. Právo užívať byt sa podľa odvolacieho súdu môže opierať o viaceré dôvody. Sama žalobkyňa, navyše právne zastúpená advokátom, v priebehu konania uvádzala niekoľko verzií právneho nároku na užívanie predmetného bytu vo vlastníctve žalovanej (nájomná zmluva, zmluva o výpožičke, rodinný vzťah), avšak súdu uvádzané skutočnosti nekonkretizovala a ani nepredložila žiadne dôkazy, ktoré by jej tvrdenia podporili. V odvolaní posúdenie týchto uvádzaných dôvodov ohľadom užívania bytu okresným súdom vyslovene nenamietala.

40. Následne odvolacie dôvody žalobkyne tvorili tvrdenia, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na prebiehajúcich trestných a priestupkových konaniach týkajúcich sa žalobkyne a žalovanej. Podľa odvolacieho súdu uvedené okresný súd posudzoval v súvislosti s otázkou dobrých mravov na ktoré sa odvolávala v konaní pred okresným súdom aj samotná žalobkyňa.

41. Z týchto dôvodov žalobkyňa neuviedla v odvolaní žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázala nesprávnosť napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd preto potvrdil rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania strán sporu založeného na zásade úspechu žalovanej (§ 255 ods. 1 C. s. p.).

42. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p. a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bola žalovaná, preto má voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

43. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti) .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).